

ἰσθεράς μετὰ τῶν γυνακῶν συνοικειότητος, συμμεριζόμεθα ἀνεπαισθήτως τὰς κλίσεις αὐτῶν καὶ ἀντιλήψεις καὶ γινόμεθα ὅλως διάφοροι τοῦ ὅ,τι ἠθέλαμεν διαμείνει, ἐὰν ἐστερούμεθα τῶν πλεονεκτημάτων καὶ τῶν χαρίτων τῆς μετ' αὐτῶν συγκοινωνίας. Καὶ οὕτω, καταδαμάζουσαι τὰ πάθη καὶ τὴν τραχύτητα τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀνδρός, εἰσὶν αὐταὶ τὸ ἰσχυρότερον διεγερτικὸν κέντρον τοῦ νοῦς πρὸς τὴν ἀρετὴν, τὴν τιμὴν, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν θρησκείαν, καὶ θέλουσιν ἐσαεὶ διατελεῖ οὔσαι τοιαῦται, ἐφόσον ὁ ἔρωσ πρὸς τὸ κάλλος αὐτῶν καὶ ἡ αἰσθησις τῶν θελγῆτρων τῆς διαμένουσιν ἀναφίρεται μερίδες τῆς φύσεως ἡμῶν.

Χαμερπὴ τινα καὶ οὐτιδανὰ ἀνδράρια, εἰς χρέη πάντοτε περιπίπτοντα καὶ οὐδεμίαν παραμυθίαν ἢ ἀνεσιν κατ' οἶκον ἀνευρίσκοντα, ἀλλ' ἐν πότοις καὶ ὀργίοις διανυκτερεύοντα, εἰσὶν οἱ ἐμπαίζοντες τὸν ἔγγαμον βίον ἄγαμοι ὄντες, εἰ δ' ἔγγαμοι τὸν θάνατον τῶν συζύγων τῶν ἐπικαλοῦνται. Ὁ ἄγαμος ἀνὴρ ζῆ ἐν τῷ σκιερῷ χώρῳ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ. Ὁ βίος του ὁμοιάζει πρὸς ἡμέραν ἀνευ ἡλιακοῦ φωτός, ὁμιχλώδη καὶ μελαγχολικὴν. Ἀλλ' ὁ ἔγγαμος διαπλέει ἐπὶ πελάγους ἐνθα τὰ κύματα εἰσὶ πάντοτε ἠρεμῶντα, αἱ θεριναὶ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες πάντοτε διαυγεῖς, οἱ δὲ ὠραῖοι καὶ ἀστερόβεντες λαμπτήρες τοῦ ἔρωτος διαλάμπουσιν ἐν τῷ οἰκιακῷ αὐτοῦ παραδείσῳ.

Ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἡ γυνὴ ζωοποιεῖ, ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ κατευνάζει τὰ πάθη τῆς ψυχῆς καὶ ἐν τῇ θλίψει κέκτῃται ἐπίδρασιν ἱερὰν καὶ ἰαματικὴν, ἐπιχέουσα ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων ἡμῶν τὸ βάλαμον τῶν ἰδίων αὐτῆς εἰρηνικῶν διαθέσεων, ἡ δὲ παρουσία αὐτῆς ἐπαφίνει ἡμῖν αἰσθημα ἡδονῆς, καθαρὸν καὶ ἀμόλυντον.

Ἡ γυνὴ πληροῖ τὸ κενὸν τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν ὅπερ ἄλλως ἤθελε καταθλίβει ἡμᾶς καὶ ὅτε ἀκόμη ἠθέλομεν ἀπολαύει τῶν καλλωνῶν τῆς φύσεως, τῆς στοργῆς τῶν συγγενῶν καὶ τῆς πιστότητος τῶν φίλων· διότι, ὡσπερ ἡ ποίησις, ἡ γυνὴ παρέχει ἰσχὺν πρὸς τὴν φύσιν, ζέσιν πρὸς τὴν ἀγάπην, θέλγη-

τρον πρὸς τὴν φιλίαν καὶ ἀξίαν πρὸς τὴν ὑπαρξίν.

Ἐμ. Γιαννακόπουλος.

ΤΟ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΟΠΛΟΣΤΑΣΙΟΝ.

Ὅταν ὁ τὴν Βιέννην ἐπισκεπτόμενος, ἐκ τοῦ ὕψους τῆς Καλεμβέργης (Kahlenberg) παρατηρήσῃ σωρὸν οἰκιῶν, περὶ τὴν μητρόπολιν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἠθροισμένων, ἐπὶ ἐνὸς προπάντων τετραπλεύρου ζοφεροῦ, πρὸς τὴν ἀνατολικοδυτικὴν ἐσχατιὰν κειμένου καὶ μόνου σχεδὸν αὐτοῦ κατέχοντος ὅ,τι ἔκτασιν μίᾳ συνήθης πόλις, προσηλοῦται τὸ βλέμμα. Ἔσχον τὴν τύχην νὰ ἴδω τὸ κτήριον τοῦτο ἐν ἡμέρᾳ ἡλίου μεγαλοπρεποῦς· ἀν ὁ καιρὸς ἦτο βροχερὸς, θανάσιμον ἤθελε μοὶ ἐμπνεύσει μελαγχολίαν. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο εἶναι τὸ ὀπλοστάσιον τῆς Βιέννης, εἰς ἄλλος ἐν Αὐστρίᾳ Πύργος τοῦ Λονδίνου.

Ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας, αἱ τύχαι τῆς Ἀγγλίας ἔμειναν στενωῶς συνδεδεμέναι μετὰ τὰς τύχας τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου. Τὰ θεμέλια τοῦ φρουρίου τούτου, ἐνὸς δευτέρου Zwing-Uri ἐν Ἀγγλίᾳ, κατεσκευάσθησαν, ὅσον στερεῶς ἦτο δυνατόν, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ὁ δὲ τὸν ὠχυρομένον λοφίσκον τοῦτον κυβερνῶν, ἦτο αὐτὸς ὁ βασιλεὺς. Ἦλθον μετὰ τοὺς Ῥωμαίους οἱ Σάξονες, μετὰ τοὺς Σάξονας οἱ Δανοὶ, μετὰ τούτους οἱ Νορμανδοί. Ὅλοι ἐξ ἰδίας πείρας ἔμαθον, ὅτι ὁ κύριος τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου ἦν αὐτοῦ τοῦ Λονδίνου ὁ κύριος, ὁ δὲ τοῦ Λονδίνου κύριος, ἦτο ὁ τῆς Ἀγγλίας.

Καὶ ταῦτα μὲν καθόσον ἀφορᾷ τὸν ἐν Λονδίνῳ Πύργον. Ἐνταῦθα δὲ, ὁ χαλινὸς δι' οὗ ὁ ἱππότης τοῦ οἴκου τῶν Λυσβούργων περιέδεσε τὸ φορτηγὸν αὐτοῦ ζῶον, εἶναι ὀλιγώτερον ὀγκώδης καὶ νεωτέρας κατασκευῆς. Τῷ ἐλλείπει τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο χρῶμα, ὅπερ παρέχει ἡ ἀρχαιότης, τῷ ἐλλείπει ἡ Ῥωμαντικὴ φυσιογνωμία, ἡ ἀνάμνησις βαρόνων φεουδαλισμοῦ. Ἐν-

ταῦθα, οὔτε τάφοι, οὔτε τὰ πρανή αὐτῶν μέρη, οὔτε τρίβολοι, οὔτε περιτταὶ γέφυραι. Δώδεκα ὅμως πόδας ἄνω τοῦ ἐδάφους, ὑψοῦνται τὰ παράθυρα μὲ τοὺς σιδηροὺς αὐτῶν καὶ κιγκλιωτοὺς μαχλοὺς, ὡς ῥίπτοντα βλέμματα ὑπονοίας τριγύρω των. Βλέπει τις τοὺς ἐρυθροὺς τούτους πλίνθους καὶ ἀγνοεῖ πόθεν ἔλαβον τὸ χρῶμά των. Ἐνθεν κάκειθεν προμαχῶνες διαρρηγνύουν τῆς γραμμῆς τὸ μονότονον, καὶ προστατεύουσι τοῦ οἰκοδομήματος τὰ πλευρὰ, ὡσπερ ἐλέφαντες συνοδεύοντες ῥινοκέρων ἀγέλην.

— Ἴδου ἡ Αὐστρία! μοὶ λέγει ὁ σύντροφός μου, ἐνῶ εἰς ὁδηγός, εἰς Πάριθουρας, ὅπως τοὺς ὀνομάζουσι, τὴν εὐηθεστέραν ἔχων ἐξ ὕσων δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ φυσιογνωμιῶν ἐν Σλαβωνίᾳ, μᾶς ἔλαβεν ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν αὐτοῦ.

Διήλθομεν μαρμαρίνον ἀντιθάλαμον, ὅλον πλήρη λειψάνων προσφιλῶν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Αὐσθούργων. Ἀνέγνωμεν μετὰ τινος δυσκολίας, ἐπὶ τραπέζης χρυσῆς, τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις: Ἐν τῷ στρατοπέδῳ σου ἦν ὅλη ἡ Αὐστρία. Ἦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης τεθειμένη ἡ ράβδος τὴν ὁποίαν ὁ στρατάρχης Ῥαδέσκης ἔλαβεν ὡς ἀμοιβὴν τῶν πρὸς τὴν αὐτοκρατορίαν ἐκδουλεύσεων αὐτοῦ. Ἡ ράβδος εἶναι χρυσῆ, ὁμοιάζει δὲ τηλεβόλον ἐπὶ ὑποστάτου. εἶναι κεκοσμημένη μὲ σαφπεῖρους, μὲ ἄνθρακας (rubis) καὶ ἄλλου, λίθους πολυτίμους, προπάντων δὲ μὲ ἀμεθύστους, οἵτινες, κατὰ τὰς Ἀνατολικὰς παραδόσεις, προφυλάττουσι κατὰ τῆς ἀπιστίας τὸν φέροντα αὐτούς. Πίνακες, ὑπὸ στεφάνους ἐκ δάφνης κρεμάμενοι, φέρουσι τὰ ὀνόματα τῶν μαχῶν, καὶ τῶν ἐντὸς καὶ τῶν ἐκτὸς τῆς Αὐστρίας συγκροτηθεισῶν, ἐν ταῖς ὁποίαις ὁ Ῥαδέσκης κατετρόπως τῶν Αὐσθούργων τοὺς ἐχθροὺς, ὑπὸ δὲ τὰς δάφνας ταύτας ὑπάρχουσιν ἐστοιβαγμένα χρυσᾶ τῆς ὀπλικῆς τέχνης ἐμβλήματα: τηλεβόλα, ξίφη, σημαῖαι, σφαιραὶ, κιβώτια, κράνη, πιστόλια, σκύται, πανοπλῖαι, λόγχαι καὶ ἐπὶ τέλους ἄλυσαι. Οὐδὲν ἄλλο ἐλλείπει, ὅπως συμπληρώσῃ

τὴν σκηνὴν, εἰμὴ ὀλίγα πτώματα. Πρέπει τῇ ἀληθείᾳ νὰ ὠφέλησε μὲ ὅλως ἐξαιρετικὸν τρόπον τὴν αὐτοκρατορίαν ἢ μᾶλλον τὸν αὐτοκράτορα ὁ Ῥαδέσκης, διότι ζῶντος αὐτοῦ ἠγέρθη τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο· εἶναι δὲ καὶ ὁ ἴδιος ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης τεθειμένος, καὶ ὅλον τὸ πλημμυροῦν αὐτὴν φῶς, ἐξ ἐκείνου φαίνεται ἀπαυγάζον.

Παρατηρήσαμεν ἀκολουθῶντες κλεῖς ὑπερμεγέθεις, ἀπὸ τοῦ μεσαιῶνος χρονολογούσας καὶ ἐπὶ προσκεφαλαίων ἐκτετριμένου ὀλοσηρικοῦ τεθειμένας· ταύτας ὅλας σεβάσμιαι δῆμαρχοὶ καὶ μὲ φαινάκας μακρὰς ἄρχοντες, ἐν ταπεινῇ συνοδίᾳ καὶ μὲ τρέμοντα γόνατα, παρέδωκαν εἰς παρελθόντων αἰῶνων Ῥαδέσκας, εἰς τὸν Τίλλιον (Tilly) ἴσως. Ἐρχονται κατόπιν ἀπείρων πόλεων σημαῖαι, ὅλαι τρόπαια τοῦ Τριακονταετοῦς πολέμου. Ἐζήτησα, ματαίως ὅμως, νὰ εὑρω τιαυτάς καὶ τοῦ Ἐπταετοῦς. Ἀφοῦ ἐρρίψαμεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὑπερμεγέθους πύλου τοῦ Παρπενάϊμ (Parrenheim,) παρατηρήσαμεν ἐν μέσῳ ἀπείρων χρυσοκεντήτων χιτῶνων Αὐστριακῶν στρατηγῶν, θώρακα μολυβδόχρουν, τοσοῦτον ὅμως ἀπλοῦν, ὥστε ἐφαίνετο διαμαρτυρούμενος, οὕτως εἶπεν, κατὰ τοῦ περι αὐτὸν πλούτου. Κάτωθεν αὐτοῦ ἦν γεγραμμένον τὸ ὄνομα ἐνὸς σεβαστοῦ ἥρωος. Ἀμὰ εἶδον τὸ λείψανον τοῦτο, καὶ τὸ εἶδον πρὸ πάντων εἰς θέσιν τιαυτήν, ὑπὸ τοσοῦτων ἄλλων τοῦτέστι πλουσιῶν περικυκλούμενον, ἤρχισα νὰ συλλογίζωμαι, ἂν δὲν εἶχεν ἄδικον ὁ Σχίλλερ εἰπὼν, ὅτι ἡ μεγαλειτέρα ἐκδούλευσις ἦν ὁ Γουστάβος Ἀδόλφος, διότι τούτου ἦτο τὸ λείψανον, εἶχε κάμει εἰς τὴν Γερμανίαν, ἦτο ν' ἀποθάνῃ καθ' ἣν στιγμὴν ἀπέθανε.

— Ἦτο τρομερὸς ληστής, μᾶς λέγει ὁ συνοδεύων ἡμᾶς, βλέπων ἐμὲ πρὸ πάντων εἰς σκέψεις βεβουθισμένον· τρομερὸς ληστής, κύριοι, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἡμῶν διέταξε νὰ τοῦ κόψωσι τὴν κεφαλὴν.

Ἐρχοντο κατόπιν ἀλυσικρότων σειραὶ, περικεφαλαῖαι καὶ θώρακες, ἅτινα ὅλα βλέπων τις, ὅπως ἦσαν διευθετημένα, ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀπέναντί του σιδηρῶν ἀνδρῶν στρατόν.

Ἐσιγήταμεν, χωρὶς γὰρ τὸ θέλωμεν, φοβούμενοι μὴ τοὺς ἐξυπνήσωμεν. Ἦσαν δὲ ὅλα ταῦτα, αὐτοκράτορες, βαρῶνοι, δούκες, κόμητες καὶ εὐγενεῖς. Εἰς μόνον ἐργάτης ἐκράτει μεταξὺ τῶν κνημῶν του τὴν πανοπλίαν ἐνὸς τῶν ἵπποτῶν τούτων καὶ τὴν ἐκκαθάριζε.

Εἰσήλθομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ὁ κανδηλάπτης μᾶς ἔδειξε μίαν θαυματουργὸν Παναγίαν: Ἰδέτε, κύριοι, ἰδέτε, μᾶς λέγει μὲ φωνὴν βραγχώδη, εἶναι τὸ ἀγιώτερον ἄγαλμα Παναγίας ἀφ' ὅλα τὰ ἐν Αὐστρίᾳ ὑπάρχοντα. ἠθέλησαν οἱ ἄπιστοι γὰρ τὸ συντρίψωσι μὲ πυροβολισμοὺς, ἐκάστη ὁμῶς σφαῖρα, φθάσασα ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος, μετεβλήθη εἰς ἕν ῥόδον. Ἰδέτε πόσα ῥόδα φέρει ἐπ' αὐτοῦ!

Ὀλίγον ἀπωτέρω μᾶς ἔδειξαν πεντήκοντα χιλιάδας τουφέκια, ἅτινα ὁ αὐτοκράτωρ ἐμελλε γὰρ παραδώσῃ ἀντὶ χρημάτων εἰς τὸν Σουλτάνον. Ὅτε τὸ ἤκούσαμεν, μᾶς ἐξέπληξε κάπως. Αἱ πεντήκοντα ὁμῶς χιλιάδες μολυβδόβολων ἅτινα, ὑπὸ θάμβους κατελημμένοι, παρετηρήσαμεν, ἦσαν πλησίον διαφόρων χωρητικότητων τηλεβόλων ἐντὸς τῶν αὐλῶν ἐστοιβαγμένα.

Ἦρχισε κατόπιν ἀτελεύτητον διὰ μέσου τῶν ἐργοστασιῶν καὶ ἀπὸ αἰθούσης εἰς αἰθουσαν ταξείδιον. Παντοῦ ἡ αὐτὴ πυριφλεγῆς καὶ τὸν ὀλεθρον ὄζουσα ἀτμοσφαῖρα, παντοῦ ὁ αὐτὸς τῶν τροχῶν κρότος, καὶ ἄλλων ἀξόνων κλαγγή. Ἐργάται πνευστιῶντες μετέφερον ἀκαταπαύστως τεμάχια μολύβδου, πέντε ποδῶν μήκους, δωδεκάδες δὲ ἄλλων ἐργατῶν τὰ ἔρριπτον ἐνδον μηχανῶν, πρὸς ὑφαντήρια ὁμοίων ἐκεῖ μετετρέποντο εἰς μικρὰ τμήματα ἐνὸς μόνον δακτύλου μήκος ἔχοντα. Τὰ ἐλάμβανον ἀκολούθως ἐκεῖθεν καὶ τὰ ἔρριπτον ἐντὸς δωδεκάδος νέων μηχανῶν. Ἦκούετο ἐπὶ τέλους ξηρὸς ἦχος ἡ σφαῖρα ἦτο κατ' ὅλα τελειωμένη. Ἐντὸς ἄλλης αἰθούσης, εἰς τὸ πλευρὸν αὐτῆς κειμένης, τὰς μετέτρεπον εἰς φυσέκια, ὅπως τὰς φυτεύσωσι μίαν προσεχῆ, κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἦττον, ἡμέραν, τίς οἶδε κατὰ τῆς κεφαλῆς ποίου δυστυχοῦς. Ἐβλεπον τὴν

(ΟΜΗΡΟΣ ΦΙΛ. Γ')

σφαῖραν βαθμηδὸν τελειουμένην καὶ δὲν ἐδυνάμην γὰρ κρατήσω τὴν συγκίνησίν μου, συλλογιζόμενος ποῖα ἄρα εἰμαρμένη τὴν περιέμενε.

Τοιοῦτου εἶδους ἐργασίαι, πλὴν ἐντὸς κύκλου πολὺ μεγαλητέρου, ἐνηργοῦντο ὀλίγον ἀπωτέρω, πρὸς κατασκευὴν σφαιρῶν τηλεβόλων. Κατηρώμην τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας μου εὐρισκόμενα. Μακρύτερον δ' ἀκόμη, ἔχυνον τηλεβόλα, τὰ διευθέτουν κατόπιν, τὰ ἐχαράκωνον.... Καὶ διηρχόμεν, συλλογιζόμενος ὅτι ἡ ἀνθρωπότης, εἰς δύο μέρη διηρεῖτο: φονευόντων καὶ φονευομένων.... Τῶν Ολιβερῶν τούτων λογισμῶν μ' ἐξήγαγε μετ' οὐ πολὺ ὁ σύντροφός μου.

— Ἐδῶ ἰδέ! ἀνέκραξεν ἰδοὺ τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων!

Καὶ ἤνοιξε μίαν θύραν, θέαμα δ' ἐπιβλητικὸν παρέστη ἀπέναντι ἡμῶν. Ἦτο αἰθουσα ὅπως τὰς λοιπὰς ὅλας, αἰθουσα ὅμοια τὴν ὁποίαν ὀλόκληρον ἐπλήρου μία μόνη ἀτμομηχανή. Διὰ μέσου λωρίων τὰ τείχη διαπερώντων, μηχανὴ ἄπειρος μετέδιδε τὴν δύναμιν εἰς τὰς ἐν ταῖς παρακειμέναις αἰθούσαις μηχανάς. Ἀπὸ τοῦ μεγαλητέρου μέχρι τοῦ μικροτέρου καταστρεπτικοῦ ἐργαλείου, ὅλα ἐκ τῆς μηχανῆς ταύτης ἐξήρχοντο. Μὲ εἶχε τόσον ζαλίσει ὁ κρότος ὥστε, ἔν ἡκούον σχεδὸν τὸν διάφορον ἐξηγήσεις δίδοντά μοι μηχανικόν· αἱ τελευταῖαι ὁμῶς ἀκόλουθοι λέξεις αὐτοῦ μὲ εἶχον καθ' ὑπερβολὴν ἐκπλήξει: Ἰδέτε, κύριοι, μᾶς λέγει, ὅλος ὁ ἄπειρος οὗτος μηχανισμὸς ἐκ τῆς μικρᾶς ταύτης καρφίδος ἐξαρτᾶται. Τίς γὰρ τὸ πιστεύσει; Ἀφαιρέσατε ἐντοσαύτω τὴν καρφίδα ἢ θραύσατέ τὴν, καὶ ὅλα θὰ σταματήσωσι.

Ἐξήλθομεν. Κώδων ὑπερμεγέθους ἀνωθεν ἡμῶν ὑφούμενος καὶ κωφαίνων τὰ ὦτα ἀληθῶς, μᾶς ἀνήγγελλεν ὅτι ἦτο μεσημβρία ἤρχισαν ἀμέσως αἱ θύραι γὰρ ἐμῶσιν ἀπειρίαν ἐργατῶν. Ἐπειδὴ ἔβλεπον ποικίλων χρωμάτων καὶ σχημάτων στολὰς, ἠρώτησα τὸν ὀδηγὸν μας, ἂν ἦσαν στρατιωτικοὶ ὅλοι.

— Ἐπάνω κάτω, μοὶ ἀπήντησε.

— Καὶ πόσους ἐργάτας ἔχετε;

— Όταν ἦναι ὅλοι παρίντες, δεκατέσσαρας ἕως δεκαπέντε χιλιάδας.
(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ). Β.

ΑΚΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΓΚΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ.

Ἐκεῖνος ὅστις ἀπεκάλεσε τὰς ἀκρίδας ὀγδόην τοῦ Φαραῶ πληγὴν, ἠμάρτησεν ἴσως κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι δὲν προέταξε ταύτην τῶν ἄλλων ἑπτὰ. Τίς ἀγνοεῖ ὁποίας ἀπείρου καταστροφῆς τὸ ἔντομον τοῦτο, τῆς δημιουργίας τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς μένει μετὰ πολλῶν ἄλλων ἔτι ἐν ταῖς μυστηρίοις τῆς φύσεως τεθαμμένος, γίγνεται πολλάκις τῷ κόσμῳ παραίτιον; Ἡμεῖς οἱ κατοικοῦντες τὴν Ἀνατολήν, ἐν κύκλῳ μικρῷ πολὺ εὐτυχῶς γινώσκομεν ἐξ ἰδίας πείρας τί ὄλεθρος κρύπτεται ἐν αὐτῷ καὶ ὅμως φρικιῶμεν ἐπὶ ἀπλῆ εἰδήσει, ὅτι σμήνος ἀκρίδων ἐπέπεσεν ἐν τῇ μιᾷ ἢ τῇ ἄλλῃ ἐπαρχίᾳ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ὑπάρχουσι λαοὶ πολλῶ ἡμῶν δυστυχέστεροι. Ὀλίγοι δὲν ἀνέγνωσαν μέχρι ποίου κύκλου ἐκτείνεται πολλάκις ἡ καταστροφή τὴν ὁποίαν τὸ ἔντομον τοῦτο, ἐνσκήπτον ἐν Ἀφρικῇ, ἀφίνει ἀντὶ παντὸς ἵχνους τῆς διαβάσεως του. Ὀλίγοι ὅμως ἐπίσης γινώσκουσιν ἴσως πόσον ἐπεξετάθησαν καὶ εἰς πολλὰ ἤδη μέρη τῆς Ἀμερικῆς τῶν ἀκρίδων τὰ σμήνη καὶ ὁποῖον ὄλεθρον κατενέγκουσι κατὰ τοῦ δυστυχοῦς γεωργοῦ. Αἱ ὀλίγαι ἀκόλουθοι συνοπτικαὶ πληροφορίαι, ἐκ τῶν Ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων συλλεχθεῖσαι, θέλουσι δώσει ἀμυδρὰν περὶ τούτου ἰδέαν τῷ ἀναγνώστῃ.

Αἱ ἐν Ἀμερικῇ (τῇ Μεσημβρινῇ) ἀκρίδες ἔχουσι τὸ αὐτὸ μέγεθος καὶ σχῆμα μὲ τὰς μεγαλητέρας ἐν Εὐρώπῃ. Πηδῶσιν ἐν γένει μετὰ τινος δυσκολίας, πλὴν ἵπτανται μετὰ μεγάλης ταχύτητος καὶ βίωμης. Τρώγουσι μὲ ἀπίστευτον λαιμαργίαν· εἶναι τόσοῦτον ἀδηφάγα τὰ ἔντομα ταῦτα, ὥστε πολλάκις, ἐνῶ συζεύγνυνται, ἡ θήλεια καταβιβρώσκει τοῦ ἄρρενος τὴν κεφαλὴν. Χω-

ρὶς νὰ γνωρίζῃ τις πόθεν ἔρχονται, παρουσιάζονται αἴφνης εἰς σμήνη ἀναρίθμητα, ἀφοῦ δ' ἐν βραχεῖ διαστήματι μεταβάλλουν εἰς χέρσον γῆν τὴν εὐφορωτέραν χώραν, ἀπέρχονται. Ὁ Ἅγιος Λύγουστίνος διηγεῖται ὅτι, ζῶντος αὐτοῦ, εἶχεν ἐνσκήψει ἐν Νουμυδίᾳ τῆς Ἀφρικῆς πανὼλη θερίσασα ὀκτακοσίας χιλιάδας ἀνθρώπων, προσθέτει δὲ, ὅτι μόνη αἰτία τῆς ἐνσκήψεως τῆς ἐπιδημίας ἐκείνης ἦν ἡ ἀκόλουθος: μυριάδες ἀκρίδων εἶχον διέλθει τῆς χώρας ταύτης, ὑπὸ δυνατοῦ δ' ἀνέμου αἴφνης παρασυρθεῖσαι, ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὰ κύματα ἐπεσώρευσαν μετ' αὐτῶν ἐπὶ τῆς παραλίας τῶν ἀκρίδων τὰ πτώματα, ἡ δὲ σῆψις αὐτῶν ἐδηλητηρίασε τὴν ἀτμοσφαιραν μὲ λοιμώδη μιάσματα.

Ὅταν αἱ ἀκρίδες παρουσιασθῶσιν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Πλάταν ἰδίως τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, ὁ λαὸς ὅλος ἐγείρεται κατ' αὐτῶν. Ἀνάπτουσι μεγάλα πυρὰ, ἀνοίγουσιν ὑπερμεγέθεις λάκκους ἐντὸς τῶν ὁποίων τὰ ἔντομα καταπίπτουν, πλὴν καὶ μὲ ταῦτα ἐν μέρει μόνον περιορίζεται τὸ κακόν. Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν τὰς τρώγουσι, ὅπως πράττουν οἱ λαοὶ τοῦ ἐνδοτέρου τῆς Ἀφρικῆς. Ἀποφεύγον τὰ δασώδη μέρη τὸ ἔντομον τοῦτο, ἐπιζητεῖ τὰς πεδιάδας, ὅπου πολλαπλασιάζεται μὲ θαυμασίαν ταχύτητα. Καίτοι ὅμως τὰς πεδιάδας ἐπιζητοῦσαι, διαβαίνουσιν ἀνευ δυσκολίας πολλάκις τῶν ὀρέων τὰς κορυφάς. Οὕτως ὁ Souillac ἀναφέρει, ὅτι διερχόμενος κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1806 τὰ βουνὰ τῶν Κορδιλλιέρων, τὰ εὔρεν ὅλα ὑπὸ ἀκρίδων κεκαλυμμένα, ἐνῶ αἱ ἐπ' αὐτῶν χιόνες μόλις εἶχον ἀρχίσει νὰ διαλύωνται.

Παντοῦ, καὶ ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἐν Ἀμερικῇ, ὅπου τὸ ἔντομον τοῦτο ἐνσκήψῃ, παρετηρήθη ὅτι ἀνὰ πᾶσαν ἐξαστίαν ἢ ἐπταστίαν παρουσιάζεται εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος. Ἐνίοτε — σπανίως μολαταῦτα, — ἐνσκήπτει κατὰ δύο ἐπανειλημμένα ἔτη εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν χώραν, ποτὲ ὅμως μετὰ τῆς αὐτῆς ἀφθονίας καὶ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος. Ὁ δὲ ὄλεθρος τὸν ὁποῖον ἐπιφέρει καὶ ἡ ἄ-